

Οι γενναίοι φίλοι μου κι εγώ

Έχω κάτι φίλους, δεν τους βλέπω συχνά. Ξέρουν κάθε πληγή μου, κάθε πόνο μου. Ξέρουν τους φόβους και τις σκοτεινές σκέψεις του μυαλού μου, χωρίς να έχω μιλήσει ποτέ γι' αυτούς. Αγαπάνε τη ζωή όπως εγώ. Ξέρουν τη σημασία της κάθε στιγμής. Όταν τους συναντώ, χωράω ολόκληρη στην αγκαλιά τους. Γελάμε δυνατά, παίζουμε σαν παιδιά, εξασκούμαστε στη γιόγκα, βγάζουμε selfie χαμογελώντας στο φακό, δακρύζουμε από συγκίνηση κι όταν θυμηθούμε τον πόνο, τους φόβους και τις σκοτεινές σκιές μας, κλαίμε παρέα. Ένα λυτρωτικό κλάμα που αδειάζει την ψυχή μας για να τη γεμίσει ξανά μόνο με ό,τι εμείς αφήσουμε να περάσει ξανά.

Μερικές φορές τους σκέφτομαι σαν αγγέλους με μεγάλα και παχιά φτερά. Ψηλούς, πολύ ψηλούς, σαν εξωγήινες φιγούρες. Άλλωστε έχουν ένα εσωτερικό μπόι μέχρι τον ουρανό!